

[I. A. Hansen.]

været hidtil. Det ærede Medlem kan sige: Ja, men vi har dog baade her og dér krævet mindre Nedsættelser. Ja, de Konserverative har ønsket mindre vidtgaaende Nedsættelser, og de har et Par Gange udtalt Ønske derom, men de er gaaet ind paa de Reduktioner, som er foretaget, og man har ikke fra den Side rejst Krav eller rettet nogen kraftig Protest imod Regeringen, den Gang den højtærede Forsvarsminister kom og sagde: Nu ønsker vi at gennemføre paa de militære Budgetter en Reduktion i Lighed med den, der foretages for de andre Budgetters Vedkommende, vi ønsker midlertidig at gennemføre Besparelser paa en 5—6 Mill. Kr., men det er vor Hensigt at fastholde disse Besparelser gennem Lovændring. Der blev ikke erklæret Krig mod Regeringen, da den højtærede Forsvarsminister sagde dette.

Jeg havde Lejlighed til at gøre gældende, at det, man navnlig angreb Regeringens Forslag for, var Indskrænkningen af Mandskabsstyrken og Formindskelsen af Tjenestetiden, og jeg sagde: Mandskabsstyrken formindskes med 468 Mand om Aaret, og man kan dog ikke sige i Alvor, at dette er noget afgørende. Jo, mener det ærede Medlem Hr. Pürschel, det er ret graverende; han bruger Billedet om Læsset og Tørven; man kan blive ved at tage 1 Tørv fra Læsset, 1 Tørv og 1 Tørv, og til sidst er Læsset væk. Ja, men det ærede Medlem Hr. Pürschel ved jo godt, at samtidig med, at Forslaget indskrænker Mandskabsstyrken med 468 Mand, udruster det baade Fodfolk og Artilleri med bedre Vaaben. Jeg spørger: Tror det ærede Medlem ikke, at de to Ting modsvarer hinanden? Tror han ikke, at det Forsvar, der skabes med den noget mindre Mandskabsindkaldelse og de noget bedre Vaaben, alt i alt er et noget stærkere Forsvar end det, vi har? Jeg skal gerne gaa ind paa det ærede Medlems Billede med Tørvene og Læsset: hvis en Mand bliver ved at tage en Tørv ad Gangen fra et Læs, ja, saa er til sidst Læsset væk, men hvis han, hver Gang han tager en Hedetørv, lægger en Briket op paa Læsset, saa bliver Læsset ganske vist mindre, men det, der er paa Læsset, brænder bedre. Jeg tror, det er Forholdet med den Ændring, der foretages. Formindskelsen af Tjenestetiden andrager i alt ca. 33 pCt., og det er naturligvis ikke saa lidt; vi har sagt, at vi vil forhandle om dette. Men Forholdet er jo dog det, at Sverige og Norge har vovet dette Skridt. Vi har spurgt om, hvilke Erfaringer de dér har gjort

med den forkortede Tjenestetid; desværre har vi ikke faaet Svar paa dette Spørgsmaal, der selvsagt ogsaa maa interessere os, men Sverige og Norge har altsaa vurderet den stigende Oplysning og den større Sportstræning i Ungdommen til at have saa megen Betydning, at man har turdet vove at indskrænke Tjenestetiden i den Maalestok, der nu foreslaas her i Danmark.

Det ærede Medlem Hr. Pürschel sluttede med at anstille nogle Betragtninger over, hvad de forskellige Partier vilde gøre i Forsvarssagen, hvis det nu stod til dem. Hvis det stod til Venstre at afgøre det, siger han, vilde vi faa en Ordning paa omkring 40 Mill. Kr., og det kan jeg ganske bekræfte; hvis det stod til de Konserverative, siger det ærede Medlem, vilde man faa en Forsvarsordning, hvormed de sagskyndige kunde erklære sig tilfredse. Ja, saa vilde vi faa en Ordning, hvormed de to øverste Generaler og de to øverste Admiraler og naturligvis en hel Del andre Officerer kunde erklære sig tilfredse. Men dette er jo dog ikke det første, det drejer sig om ved et Lands Forsvarsordning, om de øverste Tjenestemænd indenfor Ordningen er tilfredse. Hvis de to øverste Generaler og de to øverste Admiraler skulde erklære sig tilfredse, vilde vi faa en ret bekostelig Forsvarsordning; men saa vilde jo det Spørgsmaal melde sig: Vilde Folket ogsaa være tilfreds? Det er dog Folket, der skal bruge og udfylde og betale en Forsvarsordning; Folket har ogsaa et Ord at sige; det er ikke helt ligegyldigt, om Befolkningen er tilfreds eller ej. Og baade det ærede Medlem Hr. Pürschel og jeg ved jo ganske god Besked med, hvorledes Befolkningen her i Landet tænker om det militære Spørgsmaal. Det ærede Medlem Hr. Pürschel ved lige saa godt som jeg, at en Militærordning af det Omfang, som i det foreliggende Tilfælde er foreslaaet af de øverste Generaler og Admiraler, en Militærordning til et Beløb af 57 Mill. Kr. om Aaret, vilde aldrig blive godkendt af et Flertal i den danske Befolkning. Hvad nyttede det saa, at den øverste Sagskundskab var tilfreds? En saadan Ordning vilde jo falde om som et Korthus ved det første Valg, og hvad blev der saa af Sagskundskaben, og hvad blev der af den hele Forsvarsordning? Jeg stiller dette Spørgsmaal til det konserverative Parti, og jeg tilføjer: Lad os dog nu en Gang se Virkeligheden i Øjnene i denne Sag, se Virkeligheden i Øjnene, baade naar vi argumenterer, og naar vi stiller Krav, og naar vi handler. Der har været, synes det mig,